

Пенчо — Оле-ле, дѣдо, баща ми ще ме пребие . . .

Дѣдо Цане — Да те пребие, да го не срамишъ! Баща ти стражаръ, пази людския имотъ, пѣкъ ти. Азъ не съмъ ти вече дѣдо!

Пенчо (плаче).

Боньо и Моньо (искрено) — Прости ни, дѣдо Цане!

Дѣдо Цане — Да ви простя?! Да ви пусна, а? Па . . . На връхъ такъвъ денъ вие да тръгнете по обири . . . Не ви е срамъ! Не ви е грѣхъ! . . . Сякашъ Господъ ме върна, да си взема забравената свѣщъ, за да ви хвана въ кѣщи! . . . Ще видите вие! (Заканително) — Да насѣскамъ сега Шаро!

Боньо (уплашено) — Недей, дѣдо! Молимъ ти се!

Моньо (умолително) — Прости ни, дѣдо Цане! Ще ни изключатъ отъ училище.

Дѣдо Цане — Ха, сега се сѣти! Горката ти майка, учителка, на тебе се надѣва, а ти да я срамишъ . . . Да бѣше живъ баща ти, би те убилъ . . . Той бѣше честенъ човѣкъ. (Децата плачатъ).

Моньо — По-добре убий ме, дѣдо Цане!

Дѣдо Цане (трогнатъ) — Хм . . . За тебе ми стана жалъ . . .

Пенчо — Прости ни, дѣдо!

Дѣдо Цане (сочи Боньо) — Тоя нѣма да стане човѣкъ . . . Знамъ, той ви подучи . . . все той . . . Той ви подвежда въ всички лудории, пѣкъ после . . . (Сѣща се нѣщо) — Стойте мирно! (Понича да излѣзе презъ кѣщната врата, обръща се, поглежда децата и клати глава) — Ццц! (Излиза).

Боньо (несмѣло, шепне) — Да бѣгаме!

Моньо — Не искамъ.

Пенчо (плаче) — Кѣде ще бѣгамъ азъ?

Дѣдо Цане (влиза, носи шарено старо ковчеже и свѣщъ).

Пенчо (съ плачъ) — Дѣдо, прости ми! (Черковната камбана бие).

Дѣдо Цане (оставя ковчежето, запалва свѣщъта и се кръсти) — Христосъ Възкресе! . . . Отнехте ми черкуването, палавци . . . Я се помолете всички! (Децата се споглеждатъ. Дѣдо Цане се прекръства и чете „Христосъ Възкресе“, угасва свѣщъта, сѣда на едно триножно столче и слага ковчежето на колѣне) — Елате при мене! Днесъ е